

„Ez az én testem”

Suhai György

2018.08.27.

Feltűnt már nektek, hogy Jézus, az Úrvacsora elrendelésekor, nem a leölt páskabarányra mondja, hogy „ez az én testem”, hanem a kenyérre? Ezzel pedig egyértelműen jelzi azt, hogy az ő egyszeri tökéletes áldozatával megszűnt az áldozati kultusz, nincs szükség több véresáldozatra, nem kell többé a jeruzsálemi templomba járni áldozatot bemutatni; csupán az otthonainkban, a családban kell összegyűlnünk (ahogy a zsidók ünneplik a Páskát), hogy megtörjük a kenyeret, mely Jézus értünk megtört testét jelképezi és megigyük a bort, az ő értünk kiontott vérét, és ezáltal újra és újra megemlékezünk a mi igazi Páskabarányunkról, a meghalt és feltámadott Jézusról: *„ezt cselekedjétek az én emlékezetemre”* (Lk 22:19). S miközben ezt tesszük, *„az Úr halálát hirdessétek, amíg eljön”* (1 Kor 11:26). Sokan Pál ezen útmutatását úgy értelmezik, hogy minden úrvacsora alkalmával fel kell olvasnunk az Úrvacsora szereztesét ahelyett, hogy engedve a szereztesben szereplő iménti felszólításnak, Jézus halálának tényéről, annak elképesztő hatásáról és jelentőségéről beszéljünk újra és újra, pl. a Zsidó 10 alapján. Mert mit is végzett el Jézus az ő halálával?

A Zsidó 10:1-3-ban az áll, hogy az évről évre bemutatott áldozatok *„sohasem voltak képesek tökéletességre juttatni az odajárulókat.”* Mit jelent a tökéletesség? Megtudjuk a folytatásból: *„különbön megszűnt volna az áldozás, hiszen ha az áldozó egyszer megtisztult volna, többé semmi bűntudatot nem érzett volna. De azok évről évre a bűnökre emlékeztetnek.”* Ez indirekt módon azt jelzi, hogy Jézus áldozata pontosan ezt végezte el: nem csak a bűneinket törölte el, hanem az azok miatt folyamatosan érzett *bűntudatot, lelkiismeret-furdalást* is, vagyis a bűnösségünk, az óemberi „bűnös” identitásunk tudatát is! Korábban azt írta a szerző, hogy az ÓSZ-i áldozatok nem voltak képesek *„lelkiismeretében tökéletessé tenni a szolgálattevőt”* (9:9), ám Krisztus vére *„megtisztítja lelkiismereteket a holt [azaz a lelkiismeretünk megtisztításáért végzett hiábavaló] cselekedetektől”* (9:14). Tökéletesség = tiszta lelkiismeret, bűntudat mentesség! *“Mert egyetlen áldozatával örökre [folyamatosan!] tökéletessé tette a megszenteltek.”* (10:14)!

Ez nem azt jelenti, hogy keresztyénként soha többé nem fogok bűnt elkövetni, vagy hogy az elkövetett bűn miatt nem lesz semmiféle rossz érzésem, hanem azt, hogy soha többé nem érezhetem már magamat a lelkem legmélyén „bűnösnek”, még a bűneim ellenére sem, mert egyszer s mindenkorra „igazzá” lettem! *„Mert azt, aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk Őbenne”* (2 Kor 5:21, vö. Ézs 53:11; Dán 9:24). Állandó „bűntudat” helyett, folyamatos „igazság-tudatunknak” (megigazultság-tudat) kéne lennünk. Én többé nem „bűnös” vagyok, aki folyamatosan a vádlottak padján ül és Isten ítéletétől és a büntetésektől retteg, hanem Isten igazsága vagyok Krisztusban, nem azért, amit én tettem vagy valaha is tenni fogok, hanem amit Jézus tett értem, amikor meghalt a kereszten! S mivel Jézus áldozata ezt örökre elvégezte értem és bennem, nincs többé szükség újabb áldozatra. Hiszen ezzel újra és újra a bűnre emlékeznénk, amit Jézus már eltörölt, és amire többé már Isten sem emlékezik!

Az Úrvacsora nem áldozatbemutatás, hanem evangéliumhirdetés: emlékezés arra az egyetlen áldozatra, melynek köszönhetően Isten soha többé nem emlékezik a mi bűneinkre és ezért nekünk sem kell a bűneinkre emlékeznünk és azok körül forgolódnunk egy bűn-centrikus életet élve, mintha a keresztyén élet *lényege* a bűnnel folytatott küzdelem lenne. Ám Jézus egyszeri, tökéletes, a lelkiismeretünket megtisztító áldozatának köszönhetően a keresztyén élet *lényege az „igaz” identitásunk megragadásáért folytatott küzdelem*, vagyis az, hogy megtanuljunk a Krisztusban nyert új identitásunknak megfelelően élni! *„Az légy, aki vagy! És ne légy többé az, aki nem vagy!”* Ebben áll a hitharc. Pál ezt az óember levetkezésének és az új ember felöltözésének nevezi (Ef 4:22-24; Kol 3:9-10). Míg a keresztség az identitásváltás kifejezése és nyilvános megvallása, addig az úrvacsora ezen

identitásváltás megerősítésének az alkalma. Erre az identitásváltásra és az új identitásunk szerinti életre kéne, hogy emlékeztessen és felkészítsen bennünket az úrvacsora.

Miközben az új identitásunk megragadására törekszünk, újra és újra szembesülni fogunk olyan dolgokkal az életünkben, amelyek már nincsenek összhangban ezzel az új identitással és ezekkel a bűnökkel, „menet közben”, kíméletlenül le kell számolnunk, a Szentlélek segítségével, tudva azt, hogy ezek már nem tartoznak a mi új identitásunkhoz: „*nem én cselekszem már azt, hanem a bennem lakó bűn*” (Rm 7:20)! S ezért nem szabad ezen bűnök körül forgolódnunk, nem szabad ezekre koncentrálnunk és pláne nem szabad megvárnunk a következő úrvacsorát a bűneink letételével, vagyis nem szabad a bűnvallást az úrvacsorához kötnünk! A Krisztusban nyert „igazságunkra” kell koncentrálnunk, erre kell újra és újra emlékeztetnünk magunkat. Ez pedig azt is jelenti, hogy amikor az „igaz” identitásunkról megfeledkezve bűnt követünk el, akkor *ne csak a bűnünket valljuk meg* a mi mennyei Édesapánknak (mint, amit Jézus már 2000 évvel ezelőtt megbocsátott), *hanem az „igazságunkat” is*: „Köszönöm Uram, hogy Isten igazsága vagyok Krisztusban!”. Ezzel is kifejezve, hogy mi többé nem bűnösök vagyunk, hanem „igazak”, többé nem a bűn határoz meg minket, azaz nem azok vagyunk, amit tettünk, hanem amivé annak köszönhetően lettünk, amit Jézus tett értünk.

Milyen szomorú, hogy noha Isten világosan megmondta, hogy Jézus halálának köszönhetően a mi bűneinkről többé nem emlékezik meg[!], mi az úrvacsorát mégis a bűnre való emlékezés és az ismételt bűnletétel alkalmává, tehát funkcionálisan egy ÚSZ-i áldozatbemutatássá tettük! Mintha Jézus vére ott, az úrvacsora során tisztítana meg minket az úrvacsora vétele előtt éppen felismert és megvallott bűneinktől ahelyett, hogy arra emlékeznénk, és azt ünnepelnénk, hogy Jézus ezt már 2000 évvel ezelőtt megtette. Ha tényleg az lenne a feltétele az úrvacsora vételének, azaz az Isten színe elé járulásnak, mint ahogy azt sok gyülekezetben sugallják, hogy bűnbánatot tartsunk, azaz megvalljuk a bűneinket, akkor, őszintén szólva, sohasem járulhatnánk az Úr asztalához, mert sohasem lehetnénk biztosak abban, hogy valóban minden bűnt megvallottunk-e. Vagy pedig valakinek meg kellene határoznia azt, hogy mennyi bűnt és milyen bűnöt kell megvallani ahhoz, hogy méltóvá válhassunk az úrvacsora vételére. Ez egy nyilvánvaló zsákutca! Persze, valljuk meg, ha úrvacsora közben is eszünkbe jut valamilyen bűnünk, de ne erre koncentráljunk és ne süllyedjünk bele az önvádba, önostorozásba, mintha ettől lennénk igaz hívők, hanem koncentráljunk folyamatosan a Krisztusban nyert új identitásunkra! Ne engedjünk teret annak a hamis gondolatnak, hogy Isten továbbra is a bűneim vagy éppen a bűnvallásom alapján viszonyul hozzám és enged (vagy nem enged) engem az Ő asztalához. A bűnnek és az én „teljesítményemnek” többé semmi köze a kettőnk kapcsolatához. Ha nem így volna, sohasem tudnánk felszabadultan, zavartalanul örvendezni Isten jelenlétében! Akkor sohasem lehetne számunkra örömlakomává az úrvacsora¹, hiszen miközben az Atya éppen önfeledten örvendezik nekem (Zof 3:17; Neh 8:10) és alig várja, hogy megvendéghessen, én a bűneimen rágódom, azokra emlékeztetem magamat és azok miatt szomorkodom, pedig ezeket Krisztus már rég eltörölte, és ezáltal magamat fosztom meg az Atya örömének megtapasztalásától! Máskülönben hogy valósulhatna meg mindaz, amit már az ŐSZ-ben is olvasunk az „igazak” örömről?!

„Az igazak pedig örvendeznek és vigadnak Isten előtt, és vígan ujjonganak. Énekeljete Istennek, zengedeztetek nevének!... ÚR az ő neve, örvendeztetek színe előtt!” (Zsolt 68:4-5)

„Ujjongj az ÚRnak, te egész föld! Szolgáljatok az ÚRnak örömmel, menjetek eléje vigadozva!” (Zsolt 100:1-2)

Az úrvacsora az „igazak” zavartalan örömének az ünnepe! Ha csak egyetlen meg nem vallott bűn is megzavarhatná az örömünket, akkor nem tudnánk részesülni az Atya örömében. Ha a „*vizsgálja meg az ember magát*” (1 Kor 11:28) felszólítás arra vonatkozik, hogy tartsunk (tétéles) bűnbánatot az

¹ Minderről bővebben ld. [„Úrvacsora, mint örömlakoma?”](http://istenalma.hu) (istenalma.hu).

úrvacsora vétele előtt, akkor meddig kellene önvizsgálatot tartanunk, mielőtt úrvacsorázhatnánk? A szövegösszefüggésből kiderül, hogy az „önvizsgálat” konkrétan az úrvacsorához és/vagy a testvéreinkhez való viszonyulással kapcsolatos: *„mivelhogy nem becsüli az Úr testét”* (1 Kor 11:29). Ez jelentheti azt, hogy az úrvacsorát valaki egy közönséges étkezésnek tartja, azaz semmibe veszi annak szakrális jellegét, de jelentheti azt is, hogy nem becsüli meg a Krisztus-testet, azaz a gyülekezet közösségét. Tehát szeretetlen, önző, irigy, haragtartó, nem tud megbocsátani a testvérének. Úgy akar úrvacsorázni, azaz megfürödni Isten szeretetében, örömeiben, hogy közben nem szereti a testvérét s ezzel megbontja az atyai ház szeretetközösségét és a „család” egységét. Ez az, amit nem szabad hagyni. Hiszen Jézus azt parancsolta az ő tanítványainak, hogy *„úgy szeressétek egymást, ahogyan én szerettem titeket.”* (Jn 15:12). De ez messze nem azonos azzal az elgondolással, hogy az úrvacsorát egy hosszú bűnvallásnak, azaz bűnre való emlékezésnek kell megelőznie, mely által méltókká tétetünk az úrvacsora vételére!

Ki az, aki minket a bűnre mer emlékeztetni, ha egyszer Isten a mi bűneinkre többé már nem emlékezik? A mi ellenségünk, a Sátán! Ő a *„testvérek vádlója, aki vádolja őket éjjel-nappal a mi Istenünk előtt”* (Jel 12:10)!² Ne ülj fel a vádjainak! Ne hagyd, hogy megfosszon téged az Atya örömetől! Ha valaki, akkor a tékozló fiú biztos, hogy nem vehetett volna részt az Atya örömlakomáján ennyi lázadás és bűn elkövetése után. De figyeljük meg, hogy csak annyit mond, amikor hazatér (azaz megtér), hogy *„Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened, nem vagyok méltó, hogy a te fiadnak hívjal.”* (Lk 15:21), de nem tart részletes bűnvallást, mielőtt bebocsátást nyerne az örömlakomára. A legnagyobb problémája ugyanis az volt, hogy egy torz identitástudata volt, t.i. *az elkövetett bűnei alapján akarta meghatározni az ő identitását* és ezt az identitáskrizist orvosolja azonnal az Atya az örömlakomával, hogy újra megerősítse fiát az ő igazi, *„szeretett fiú”* identitásában. Ez volna az úrvacsora lényege!

Odakint a világban minden a bűnről szól, minden a bűnre emlékeztet és mindenki a teljesítményünk alapján próbál értékelni minket és viszonyulni hozzánk. A gyülekezeti együttléteink és különösen is az úrvacsora az az alkalom, ahol ez nem így van! Egy oázis a teljesítménykényszer sivatagában. Kár lenne elszalasztani ezeket az alkalmakat azáltal, hogy félreértjük az úrvacsora lényegét. Ha valóban megértenénk a lényegét, akkor lehet, hogy nem csak évente hatszor vagy havonta egyszer úrvacsoráznánk a gyülekezetben, hanem, az őskeresztyénekhez hasonlóan naponta, az otthonainkban is: *„mindennap kitartóan, egy szívvel-lélekkel összegyűlték a templomban, és házanként megtörték a kenyeret, örömmel és tiszta szívvel részesedve az eledelben”* (Apcsel 2:46). Hiszen ki ne akarna naponta részesülni az atyai ház örömeiben, megfürödni az Atya szeretetében és naponta megerősödni a Krisztusban nyert új identitásában!

Jézus azt ígérte a tanítványainak, hogy *„örülni fog a szívetek, és senki sem veszi el tőletek örömetöket”* (Jn 16:22) és azt is mondta, hogy *„ezeket azért mondtam nektek, hogy az örömöm bennetek legyen, és a ti örömetök beteljék”* (Jn 15:11). Szóval akkor miért is nem tudsz felszabadultan örülni az értünk meghalt és feltámadt Jézussal együtt az Atya jelenlétében?

---

² A Szentlélek nem a gyülekezetet, hanem a „világot”, azaz az Isten ellen lázadó emberiséget győzi meg, feddi meg a bűnösségük felől (Jn 16:8), a Jézusban hívőket azonban *„elvezeti minden igazságra”* (Jn 16:13) és *„eszünkbe juttatja mindazt, amiket Jézus mondott nekünk”* (Jn:14:26) önmagáról, rólunk, a Benne nyert új „igaz” identitásunkról.